

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα ἕνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καὶ σ' τῶν Ἀθηνῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοδαπήν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίγως νάξια κι' ἐντροπήν.
Συνδρομή γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ σ' τὸ χέρι.
Κι' ἕνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἔγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Ἐξ τοῦ Ἀπριλίη,
ποῦ λυσσοῦν οἱ σκύλοι.

Τρακόσα ἑπτὰ καὶ τριάντα,
γαλήνη καὶ σάχλα εἰς πάντα.

Παραίνεσις ὅτους Βουλευτὰς, ὅπου τὸ στρίβουν κατ' αὐτάς.

Ὁ Θεόδωρος καλέσας τοὺς φίλους κατ' ἰδίαν
αὐτὰ τοὺς εἶπε κι' ἄλλα μὲ φλογερὰν καρδίαν:
Προσβλέπω εὐχαρίστως τὸ στίφος τῶν φιλιτάτων
καὶ Κάτωνας λυσσῶντας καὶ ἄλλους εὐσταλεῖς,
ποῦ τὸσον ζεσταθῆκαν τὰ γαῦρα πινιά τῶν
ἐπάνω εἰς τὰς ἔδρας τῆς κραταιᾶς Βουλῆς.

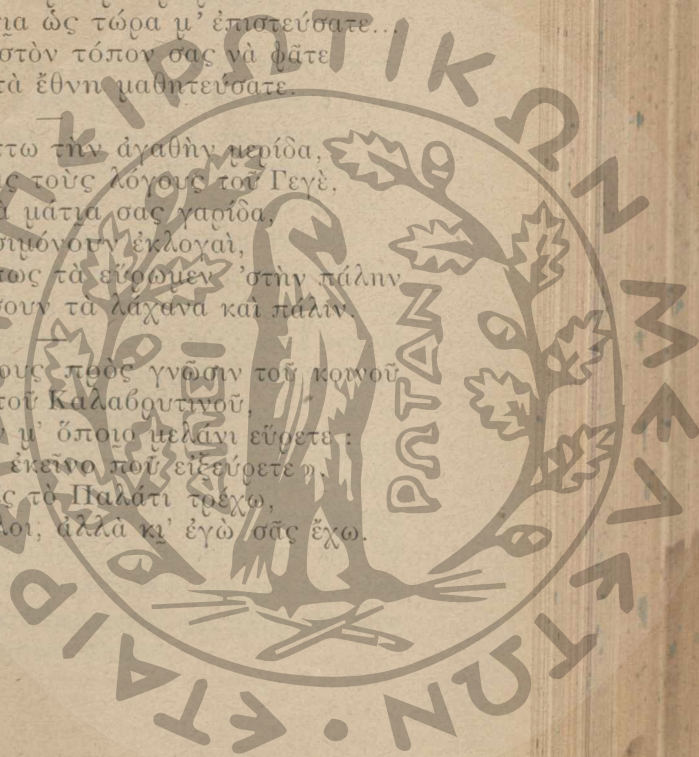
Ἄν κι' ἀπαιτήσεις ἔχω ἐξ ὅλων σας πολλὰς
τὰς σχέσεις μου τὰς βλέπω μὲ ὅλους ὀμαλὰς.
Μοῦ φαίνεσθε σωτῆρες καὶ πρόσωπα σεπτὰ,
ἐγὼ γὰρ σὰς δουλεύω καὶ ὅλοι σεῖς γιὰ μένα,
ὅμως μ' ἐκείνους μόνον τοὺς εἴκοσι κι' ἑπτὰ
πρὸς τὸ παρὸν ἀκόμη τὰ ἔχω χαλασμένα.

Σεῖς εἰσθε μαθηταὶ μου κι' ἐγὼ διδάσκαλός σας
κι' ἀπέδειξα ἐμπράκτως πῶς θέλω τὸ καλὸ σας.
Ἐυβάλωσα παπούτσια, συνέρραψα τὰ ράκη,
καὶ ὅπου δύο μόνον ὑπάρχουν ἀπὸ σᾶς
ἐκεῖ καὶ ἡ προστάτις σκιά τοῦ Θεωδωράκη
μὲ πλάτσικα, μπαξίσια, καὶ ἱριδας χρυσᾶς.

Ὅσο γιὰ τὰ ρουσφέτια, πιστοὶ μου Κορδονάτοι.
δι' ὅλους σας φροντίζω, δι' ὅλους μένει κάτι.
Εὐδαίμονες τῶντι ὅπου μ' ἐμὲ τρυφᾶτε
καὶ μὲ κλειστὰ τὰ μάτια ὡς τώρα μ' ἐπιστεύσατε...
πηγαίνετε τὸ Πάσχα σ' τὸν τόπον σας νὰ φάτε
κι' ἐπὶ τὸν ὀνόματί μου τὰ ἔθνη μαθητεύσατε.

Πρὸς χάριν σας φυλάττω τὴν ἀγαθὴν μερίδα,
σαλπίζετε πρὸς πάντας τοὺς λόγους τοῦ Γεγέ,
κι' ἀνοίξετε ἀμέσως τὰ μάτια σας χαρίδα,
διότι τῶν Δημάρχων σιμόνον ἐκλογαί,
ἂν δὲ μπαστούνια κάποις τὰ εἴρωμεν σ' τὴν πάλιν
θὰ πάρουν καὶ θὰ δώσουν τὰ λάχανα καὶ πάλιν.

Κρεμάσετε σ' τοὺς τοίχους πρὸς γνῶσιν τοῦ κοινοῦ
τὸν πάπυρον ἐκεῖνον τοῦ Καλαβρυτινοῦ,
καὶ γράψετε εἰς τοῦτον μ' ὅποια μέλανι εὔρεται:
« οὐκ ἔξεστιν ἐνταῦθα ἐκεῖνο ποῦ εἰσεύρετε »,
Σὰς χαιρετῶ ἐν βίᾳ, εἰς τὸ Παλάτι τρέχω,
κι' ἂν μ' ἔχετε σεῖς ὅλοι, ἀλλὰ κι' ἐγὼ σὰς ἔχω.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος ὁκέτος.

Π.—Τὴν νέα ξέρεις, Φασουλῆ;
Φ.—Κακὴ ψυχρή σου 'μέρα...
δὲν ξέρω τίποτα, μωρὲ, καὶ τράβα παραπέρα.

Π.—Νομίζω πῶς ἡ 'Ανοιξὶς σοὺ φέρνει τεμπελιά
καὶ δὲν μπορεῖς, κακόσορτε, νὰ βγάλῃς κἀν 'μιλιά.

Φ.—Καλὰ τὸ 'βρήκες, Περικλῆ...δὲν εἶμαι 'στὰ καλὰ μου,
αἰσθάνομαι παράλυτα τὰ σάπια κόκκαλά μου,
δὲν ἔχω διόλου ὄρεξι τὴν γλῶσσαν μου νὰ λύσω,
οὐδὲ γὰρ τὰ συμφέροντα τοῦ κράτους νὰ 'μιλήσω,
οὐδὲ τὰ δῶδ' ξεράδια μου 'ψηλὰ νὰ τὰ σηκώσω,
οὐδὲ οὐρὰ τῆς 'Αλεπούς σὰν πρῶτα νὰ τσακώσω,
οὐδὲ εἰς τὸν Διάδοχον νὰ ψάλλω ἐν ἐγκώμιον,
οὐδὲ νὰ χάσκω σὰν χαλὸς εἰς κάθε πεζοδρόμιον,
οὐδὲ τοὺς ἄλλους νὰ μετρῶ τοῦ τωρινοῦ καιροῦ μου,
οὐδὲ εἰς οὐρητήριον νὰ ἔμβω πρὸς νεροῦ μου,
οὐδὲ νὰ τρέξω μόνος μου εἰς γλοεροὺς λειμῶνας
νὰ κόψω γαϊδουράγκαθα, νὰ δρέψω ἀνεμώνας,
οὐδὲ ν' ἀκούω τίποτα καὶ νέα νὰ μαυθάνω,
οὐδὲ νὰ εἶμαι ζωντανός, ἀλλ' οὔτε ν' ἀποθάνω.

Π.—'Η νέα φουσκοδεντριά θαρρῶ πῶς σε πειράζει.
Φ.—'Ετσι θαρρῶ, βρὲ Περικλῆ...ἐκείνη με κουράζει,
αὐτὴ καὶ πνεῦμα καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα μου νεκρόνει,
μὲ κάμνει σκευὸς ἄχρηστον καὶ μ' ἐξουδετερώνει,
καὶ μένω δίγως αἰσθησὶν κ' ἐνέργειαν καὶ δράσιν
ἀπάνω 'στῆς 'Ανοιξέως τὸ σφρίγος καὶ τὴν βράσιν,
ἐνῶ καὶ τὰ ψυχα φυτὰ κ' οἱ ὀκνηροὶ γαϊδάροι
γεννοῦν, φουντόνουν, κελαιδοῦν, καὶ στέκουν 'στὸ
ποδάρι.

Ἰδοὺ, μωρὲ, ὁ ἄνθρωπος...μηδὲν, ἀέρας, σκόνῃ...
ἐνῶ τὸ αἷμα σου σφριγᾷ καὶ ἡ καρδιά φουσκώνει,
σοὺ ἔρχεται κ' ἡ 'Ανοιξὶς, καὶ τότε, μίο κάρο,
ἓνα σκουπίδι γίνεσαι γιὰ πέταμα 'στὸ κάρο,
οὐδὲ τὸ σῶμα ἐνεργεῖ, οὐδ' ἡ ψυχὴ θυμόνει,
κ' οὐδὲ σε μέλει ἂν κρατῇ τοῦ κράτους τὸ τιμόνι
ἢ 'Δεληγιάννης, ὁ Ζερβός, ὁ Τάκης, ὁ 'Αγάθος,
ἂν ἔκαμε 'στὰ νοῦμερα ὁ Καραπάνος λάθος,
ἂν τὸν Τρικοῦπην τῶν Πατρῶν ὁ Κάτων παλουκώσῃ,
ἂν ὁ κλεινὸς Διάδοχος τὴν 'Αλεπούς τσακώσῃ,
κ' ἂν ἡ Σοφία βαπτισθῇ με μύρον ἢ νερόν
συμφώνως πρὸς τὰ δόγματα κανόνων ἱερῶν.
Ἰδοὺ, μωρὲ, ὁ ἄνθρωπος, ποῦ τόσον κοκορεύεται...
φασκελῶσέ τον, Περικλῆ, κ' ἄς πάη νὰ κουρεύεται.
Μ' ἓνα τῶν δένδρων φουσκῶμα σκουπίδι καταντᾷ,
καὶ οὔτε κἀν γιὰ τάλαντα 'μιλεῖ τοῦ Κωνσταντᾶ,
οὐδὲ τὸν μέλει ἂν ζητοῦν οἱ σταυρωτῆδες φόρους,

ἂν φυλακίζουν ἑξαφνα σπουδαίους τζογαδόρους,
τοὺς ἀδελφοὺς 'Ασλάνηδες κ' αὐτὸν τὸν χοντρο-

ἂν βγαίνουν Μεγαλόσταυροι μὲς 'στὸ γαϊδουράκι...
ἢ ἂν φανῇ πῶς ἔκαμαν οἱ τζογαδόροι πλούτη
μὲ τὸ χαρτοκοπάνισμα καὶ μετὰ τὸ μπαλαμουτι,
ἢ ἂν ἐκ τύχης μερικῶν ἐτίναξαν τὰς κάππας,
ἢ ἂν εἰς φύλλον 'Αγγλικὸν τηλεγραφῇ ὁ Λάμπας
ὅτι τὸ πρῶτον θρήσκευμα θ' ἀλλάξῃ τῆς Σοφίας,
κ' ὁ Θεοδώρης, φοβούμενος τὰς μηχανορραφίας,
'Υπουργικὸν Συμβούλιον ἀμέσως προσκαλεῖ
κ' οὐτ' ἓνα τηλεγράφημα δὲν θέλει νὰ σταλῇ,
ἢ ἂν γενῇ χριστιανὸς καὶ πᾶς ἀρχισταυλίτης,
ἢ ἂν ζητῇ ὁ Γερμανός, ὁ καὶ Μητροπολίτης,
ἢ Γερμανὶς νὰ βαπτισθῇ μονάχα μετὰ τὸ μύρον,
κ' ὁ Εὐταξίας, δόγματα Συνόδων παρενείρων,
γυρεύει σώνει καὶ καλὰ μετὰ πένα καὶ φωνήν
νὰ τελεσθῇ τὸ βάπτισμα εἰς τὴν Δεξαμενὴν,
ἢ ἂν καὶ τοῦ βαπτίσματος τὸ ζήτημα κορώσῃ,
ἂν τὴν βαπτίσουν 'Ελληνες, ἂν τὴν βαπτίσουν Ρώσοι,
ἢ ἂν 'στὸ τέλος, Περικλῆ, ταῦτιά τῆς Πριγκηπισσῆς
ξεκουφαθοῦν μετὰ δόγματα καὶ τόσας σύζητήσεις,
καὶ μᾶς φωνάξῃ «ἐξικολοῦν» κατὰ μᾶς εἰπῇ πῶς μέλει
Πριγκηπισσα ὡς πρότερον Διαμαρτυρομένη.

Ναί, Περικλῆ, μὴ μ' ἐρωτᾷς τί πρέχει καὶ δὲν πρέχει,
ὁ νοῦς μου ἐκουρκούτιασε κ' εἰς σκέψεις δὲν ἀντέχει.
Κτύπα γερὰ σὰν νὰ κτυπᾷς σὲ γαϊδουριῶ σαμάρι,
μπαγλάρωσέ με, γδάρε μου, ἂν θέλῃς, τὸ τομάρι,
κ' ἓνα ταμποῦρλο κάμε το νὰ παίξῃς ἐγερετήριο,
ἢ πάπυρον γιὰ νὰ γραφῇ τὸ Κατηγορητήριο,
καθόλου δὲν θ' ἀντισταθῶ, καθὼς καταλαμβάνεις,
'στοῦ ξύλου τὸ μαρτύριον κ' εἰς ὅ,τι κ' ἂν μου κἀνῃς.
'Εγὼ δὲν ἔχω δύναμιν τὸ χέρι μου ν' ἀπλώσω,
οὐδὲ νὰ φτύσω εἰμπορῶ, οὐδὲ νὰ φασκελώσω,
καὶ ξένος κ' ἀδιάφορος εἰς τὰ τοῦ κόσμου μένω
καὶ ἀδρανῶ καὶ ἀπρακτῶ σὰν φίδι ναρκωμένο.
ἐνόσω δὲ δὲν μου περνᾷ ἡ νάρκη τῆς 'Ανοιξέως
κ' εἶναι στυσμένος ὁ σπινθὴρ τῆς ψυχικῆς ἐκρήξεως
γιὰ τίποτα, βρὲ Περικλῆ, πεντάρα δὲν με μέλει
κ' ὁ κόσμος ὅλος κ' ἡ πατρίς ἄς γίνῃ ὅ,τι θέλει.
Π.—Πῶς καταντᾷ κ' ὁ ἄνθρωπος...
Φ.—

Ἀλήθεια, Περικλέτος...
κ' ἐγὼ τὸ ἐκατάλαβα καὶ σὺ κατάλαβέ το
πῶς μ' ὅσα κ' ἂν κερδίσωμε καὶ μ' ὅσα καὶ ἂν φῶμε
σ' αὐτὸν τὸν κόσμο τὸν σαχλὸ, τὸν ψεύτη, τὸν ἐνδράμι.

μὰ θάνει πάντα μιὰ στιγμὴ χειμῶνα καλοκαίρι,
ποῦ ὑπνωτίζομεθα ἡμέρα μεσημέρι,
καὶ γάνομεν τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς τὴν ρώμην
κ' οὐδὲ μικρὰν ἐκφέρομεν περὶ πατρίδος γνώμην,
κ' οὐδὲ μᾶς μέλει, Περικλῆ, ἂν ἔδωσαν παράσημο
εἰς τὸν Δημήτρη, τὸν Κωστή, τὸν Νιόνιο, τὸν Γεράσιμο,
ἢ ἂν ὁ Μεγαλόσταυρος καὶ 'στὸν Νεδῆμ' ἐδόθη
ὅπως μ' αὐτὸ ἐκπληρωθοῦν οἱ πρὸ αἰώνων πόθοι,
ἢ ἂν καὶ ἄλλος θὰ δοθῇ διὰ τὰς σχέσεις μόνον
καὶ εἰς τὸν νέον πρεσβευτὴν τῶν προσφιλῶν γειτόνων,

Ὁ Θεοδώρης λαλῶν μετὰ τὸν ὄντον ὑψηλόν.

Ὁ Βασιλεὺς 'στὸ σπῆτι μου...τὴν 'Ξαφνικὴν χαρὰ!...
ἢ Γιάννη, τοῖς 'γρήγορα χωρὶς ν' ἀργοπορῇς...
Ὁ Βασιλεὺς...ὁ Βασιλεὺς...στὰ πόδια σου φτερά...
Ὁ Βασιλεὺς...ὁ Βασιλεὺς...μὴ στέκης κ' ἀπορῇς.
Ὁ Βασιλεὺς 'στὸ σπῆτι μου...καταλαβάνεις, Γιάννη...
ὅλε κ' αὐτὸς ἐπίσκεψιν ἐπίσημον νὰ κἀνῃ.

Ὁ Βασιλεὺς 'στὸ σπῆτι μου...μὴν κάθεται νοβορὸς...
τὴν κἀνέμα μου τὴν κόκκινη νὰ κρύψῃς μάνι μάνι...
εἶναι ἀντάρτου σύμβολον εἰς σκοῦφος ἐρυθρός
κ' ἐντοπισὶν δυσάρεστον 'στὸν Βασιλέα κἀνῃ.
Ὁ Βασιλεὺς...ὁ Βασιλεὺς...ἄς ξεσχισθῇ ὁ σκοῦφος,
νὰ κἀνῃ ὁ Χάρλας, ὁ 'Αγγλος, ὁ ταρτοῦφος.

Ὁ Βασιλεὺς 'στὸ σπῆτι μου...καλῶς τον καὶ καλῶς τον
τὸν κἀνόν μου τὸν σεπτὸν, τὸν κάλλιστον, τὸν λῶστον.

καὶ οὕτω πῶς ν' ἀσφαλισθοῦν οἱ Μαραθωνομάχοι
καὶ τὸ Κορδόνι μιὰ χαρὰ μετὰ τὴν Τουρκιὰ νὰ τᾶχῃ.
Ναί, ἀδελφέ μου Περικλῆ, αὐτὰδελφος καυκάλα,
φορτώσου με 'στους ὤμους σου καὶ πάρε με καβδύλα,
διότι με παρέλυσε τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου
καὶ εἶμαι ὁ παράλυτος ὁ τοῦ Εὐαγγελίου.
'Εσὺ, ἂν θέλῃς, 'μίλα μου, ἐγὼ σφαλῶ τὸ στόμα,
καὶ ἀπορῶ 'στὴν πίστι μου πῶς σοὺ 'μιλῶ ἀκόμα
καὶ πῶς μ' αὐτὰ τὰ σάλια μου ἐγέμισε τὸ φύλλο...
Π.—Ὅρες λοιπὸν, παλῆανθρωπε, τὸ τακτικὸν σου ξύλο.

Ἰδοὺ, σε ὑποδέχεται κ' ὁ ἴσος ἐν τοῖς πρώτοις,
ὅπου πολέμων φονικῶν δὲν τὸν τρομάζουν γδοῦποι...
τώρα τῶντι φαίνεται σωστὴ Μεγαλειότης
καὶ ὄχι ὅταν ἔτρεχες 'στὸ σπῆτι τοῦ Τρικοῦπῃ.

Ὁ Βασιλεὺς...ὁ Βασιλεὺς...καλῶς τον καὶ καλῶς τον
τὸν κἀνόν μου τὸν σεπτὸν, τὸν κάλλιστον, τὸν λῶστον.
Φιλοξενίαν κ' εἰς ἐμὲ προστρέχει νὰ ζητήσῃ
κ' ἰδιαιτέρως νὰ μοῦ 'πῇ τὸ κάθε μυστικὸν του...
ἀμέσως βάλτε σίδερον 'στὴν πόρτα νὰ πατήσῃ
γιὰ νὰναι καλορῶζικὸς μετὰ τὸ ποδαρικό του.

Ὁ Βασιλεὺς!...ὁ Βασιλεὺς!...ἐνδοξὸς ἡμέρα!...
ὦ! τώρα ὅλων τῶν ἐχθρῶν τοὺς 'πῆρα τὸν ἀέρα...
'Απὸ θριάμβων χορτασθεῖς καὶ δόξης ἀπολαύσεις
ἐξήταξα τὰ ἔργα μου καὶ οὕτως καὶ ἀλλέως,

κι' υπέγραφα με πυρετόν διορισμούς και παύσεις,
όποταν τὸν ὑπασπιστὴν κυττῶ τοῦ Βασιλέως.

Ὁ Βασιλεὺς!...ὁ Βασιλεὺς!...ὦ δόξα ἑξαφνική!...
τοὺς τμηματάρχας παραιτῶ με ἀνοικτὸν τὸ στόμα,
καὶ πότε τρέχω ἀπ' ἐδῶ καὶ πότε ἀπ' ἐκεῖ
κι' αἱ παρειαὶ μου βράφονται με παπαρούνας χρώμα.
Ὁ Βασιλεὺς...ὁ Βασιλεὺς...ὦ ἀγαθὰ μεγάλα!...
με τὸ Κορδόνι καὶ αὐτὸς τὰ ἔχει μέλι γάλα.

Ἐ! Γιάννη, τρέξε ἡγήγορα, πλησίασε σιμά μου...
ποῦ εἶναι τὸ σουρτοῦκο μου καὶ τὰ παράσημά μου;
Ἐ! δούλοι καὶ θεράποντες οἱ ἐκ τῶν ἀπορρήτων
τὸν Βασιλέα φέρετε ἑστὸν ὄροφον τὸν τρίτον...
ὡγήγορα, ὡγήγορα τὸν Ἀνακτα ἐπάνω,
κι' εἰπέτε του πῶς ἐφθασα, εἰπέτε του πῶς φθάνω.

ὦ σεβαστέ μου κύριε, Μεγαλειότατέ μου,
αὐτὴν σας τὴν ἐπίσκεψιν δὲν ἤλπιζα ποτέ μου.
Μία κρυφὴ συγκίνησις τὸ στήθος μου ἐδόνει
καὶ μιὰ φωνὴ ἀόρατος ἐφέλλιζε ἑστ' αὐτί μου
πῶς εὖνοιαν θὰ δείξετε καὶ ἑστὸ πτωχὸν Κορδόνι
κι' ἐπίσκεψιν θὰ κάμετε κι' ἐμοῦ τοῦ ἐριτίμου.

Πῶς ἦτο τοῦτο τὸ καλὸ, Μεγαλειότατέ μου;
νὰ ἔλθετε ἑστὸν οἶκον μου ἐπίστευα ποτέ μου;
Τὴν πρὸς Ὑμᾶς ἀγάπην μου κι' ἐκτίμησιν δὲν κρύπτω,
κατέπαυσαν οἱ βρυχηθμοὶ τῆς ἀνταρσίας πλέον,
τώρα κι' ἐγὼ τὸν τράχηλον ἐνώπιόν Σας κύπτω,
κι' ἂν εἴσθε Σεῖς Γεώργιος, ἐγὼμαι Ναπολέον.

Με σκοῦφον τώρα κόκκινον δὲν ὁμιλῶ ἑστὸ πλῆθος,
δὲν εἶμαι Κρόμβελ θπὼς πρίν, οὐδὲ σκληρὸς ὡς λίθος.
Τώρα με βλέπουν μαλακὸν οἱ φίλοι πατριῶται,
οὐδ' ἐρεθίζω τὸν λαὸν με γοεράς φωνάρας,
ἡ δὲ ψυχὴ μου ἔγινε Γεώργιέ μου πρώτε,
σὰν τὴν καρδίαν τοῦ μαρουλιοῦ καὶ σὰν τῆς ἀγκινάρας.

Περάσατε, παρακαλῶ, ἀπὸ τὸν καναπέ...
μὴ σας φοβίζουν πόλεμοι, οὐδὲ ἀνατροπαί.
Ἐλάτε, σας παρακαλῶ, ἀμφοτέρω ὁμοῦ
πλεκτάνας νὰ χαλκεύσωμεν τοῦ Ἀγγλοῦ περισσάς,
ἀφοῦ κι' ἐκεῖνος ἐπλεκε μυρίας κατ' ἐμοῦ
ὅτε μετὰ τοῦ Σώλοβουρου καὶ ἄλλοτε με Σᾶς.

Ἐλάτε τώρα, Βασιλεῦ, μαζί με τὸ Κορδόνι...
ἡ τοῦ Τρικούπη εὖνοια τὸ Στέμμα κηλιδώνει.
Μὴν τρέφετε συμπάθειαν καὶ πρὸς αὐτὸν τὸν μοῦργον,
ἔς ἀνοιχτῇ ἑστὸν Θεοδωρῇ ἡ τῆς Αὐλῆς ἀγκάλη,
κι' ἀφήσετε τὸν Κάτωνα νὰ ψῆσῃ τὸν πανοῦργον
καθὼς μαρόνι κάστανον εἰς μπρούτζινον μαγκάλι.

Ὁ Βασιλεὺς ἑστὸ σπίτι μου.... ἔ! σεῖς, ἐχθροί, λουφάζετε,
τὸν μύσχον δὲ τὸν σιτευτὸν, θεράποντές μου, σφάζετε.
Θὰ σκάσῃ ὁ Χαρίλαος.... σχοινὶ ἑστὸν ἀλιτήριον!...
ὁ κύριός μου ἔρχεται νὰ συμφιλιωθῇ...,

Ὁ Ῥωμῆος γνωστὸν ὡς κάνω — πῶς ἑστὸ σπῆτάριον ἀνέβη,
ἑστὴν Νεάπολιν ἀπάνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συγορεῖται
με ξεροδοχεῖο Ἐύδη, — δὲδ' ἑστὸ λάδι τρεῖς ἑστὸ ἔθδι,

ἀφοῦ τοσοῦτων πικριῶν μ' ἐπότιτε ποτήριον
ἐννόησε Πρωθυπουργὸν πῶς ἔχει ἀληθῆ.

Ὁ Βασιλεὺς ἑστὸ σπίτι μου... θὰ ψάλλω νικητήρια...
ἰδοὺ ἐμπρὸς ἑστὴν πόρτα μου Βασιλικὴ καρότσα...
θαρρῶ πῶς τὸν ἐτρόμαξαν τὰ Κατηγορητήρια
καὶ τέλος ἐκατάλαβε πῶς μοῦ βαστοῦν τα κότσα.
Ὁ σεβαστός μου κύριος, τί θέλει νὰ τοῦ κάμω;
εἰς ὅλα εἶμαι πρόθυμος εὐθὺς νὰ τὸν συνδράμω.

Ὁ Βασιλεὺς, ὁ Βασιλεὺς ἑστὸν πρῶτον ἐν τοῖς ἴσοις...
τί κάμνετε; πολὺ καλά... εὐχαριστῶ... ἐπίσης.
Οὐδὲ στιγμὴν δὲν ἔπαυε δι' ὅλα ἐρωτῶν,
κι' ἀφοῦ καμπόσους ἔφερε ἑστὴν αἵθουσάν μου γύρους,
μ' ἐρώτησε μετὰ στοργῆς ἂν ἔχω πυρετὸν
κι' ἂν βγάζω εἰς τὸν σβέρκο μου ἀκόμη Καλὸ γήρως.

Με τοῦτο τῆς εὐνοίας σας τὸ δείγμα τὸ μικρὸν
ἀμέσως ἔγινε καλὰ κι' ἀνέστην ἐκ νεκρῶν.
Ὁ ἐρχομός σας, Βασιλεῦ, μ' ἐσήκωσε ἀπάνω
με ὅλην μου τὴν δύναμιν, με ὅλον μου τὸ σφρίγος,
καὶ γιὰ νὰ μ' ἐπισκέπτεσθε τὸν ἄρρωστο θὰ κάνω
καὶ τεταρταίου πυρετοῦ θὰ με θερίζῃ ρίγος.

Τρεῖς ὥρας εἰς τὸ σπίτι μου ἐκάθισε σχεδὸν
σενομιλήσας πάμπολλα κι' ἀκούσας καὶ ἰδών.
Μὰ καὶ φιλοφρονήματα μοῦ εἶπεν οὐκ ὀλίγα
καὶ μ' ἐσφίξε τὸ χέρι μου κι' ὀλίγου δειν μ' ἐφίλει,
ἐγὼ δέ, κύπτων ταπεινῶς, ὡς ἔξω τὸν ἐπῆγα
μ' εὐγνώμονα εὐλάβειαν, ὡς ἕκαστος ὁφείλει.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐστὴν ὁδὸν τοῦ Πολυκλείτου, τὴν τοσοῦτον καθαρὰν,
ἀριθμὸς εἰκοσιένα, εἰς τὴν νέαν Ἀγορὰν,
τὸ γνωστὸν Καφφεκοπτεῖον τοῦ Μαγνήσαλη θὰ βρῇται
ποῦ ἑστὸ εἶδος τοῦ δικαίως ὡς τὸ πρῶτον θεωρεῖται.
Νύκτα μέρ' ἀλέθουν μύλοι καὶ καφφὲ σοῦ κόβουν πρῶτον
ποῦ λιγόνεται με τοῦτον κάθε ποῦρος καφφεπότης.

Ὁ Χαραλάμης Ἀννίνος, ἐν λογογράφοις πρῶτος,
χάριον παντοῦ ὑπόληψιν κι' ἐκτίμησιν εἰκότως,
Βιβλιοθήκην τοῦ Λαοῦ Ἱστορικὴν θὰ βγάλῃ,
ὅτι ἐνδεῖα σπουδῆς τὸ ἀπαιτεῖ μεγάλην.
Μετὰ πολλῆς κομψότητος καὶ χάριτος πλουσίας
ἐντὸς μικροῦ ἐκδίδεται κι' αὐτὴ κατὰ φυλλάδιον
ἀπὸ τὰ καταστήματα τῆς «Παλιγγενεσίας»,
ἐντροφίμα παντός ἀστοῦ καὶ ἑσὸν Παλλάδιον.
Ἐγκύψατε εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ κόσμου, συμπόλιται,
ἀφοῦ πρὸς τέταρτον δραχμῆς τὸ τεῦχος θὰ πωλῇται.

Στατιστικὴ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς κακομοίρας Κρήτης
ποῦ πρέπ' εἰς ταύτην ὁ καθὼς σπουδαίως νὰ προσέξῃ...
Σταυράκης τὴν συνέγραψεν, ὁ ἐμβριθὴς πολίτης...
φύλλα εἰκοσιτέσσαρα... τιμᾶται φράγκα ἑξή.

με Ἀχμεῖον, με μιὰ μάρδρα, — με μετὰ ὀλίγον οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμνῆ.